

[Eva Rothenborg.]

præcis, hvad de selv lægger i det. I det hele taget er det politiske ordvalg efterhånden blevet så manipuleret, at der snart kun er det socialdemokratiske ordvalg tilbage, og det betyder, at selv de partier, som absolut ikke er enige med socialdemokratiet i deres politik, efterhånden vil komme til at se sig nødsaget til at benytte ordvalget på de socialdemokratiske betingelser, hvis ikke de passer meget på, for så først er vort demokrati for alvor i fare.

Jeg vil gerne have lov til at slutte med at citere et par linjer fra en leder, der stod i Berlingske Tidende for en tid siden:

»Som gode demokrater må socialdemokraterne affinde sig med, at der ikke er flertal for, hvad de vil. Når de erkender, at det er sådan, vil demokratiet fungere bedre.«

Lars Emil Johansen (SF):

Det er ikke, fordi statsministerens omtale af Grønland i åbningstalen gav anledning til at beskæftige sig særlig meget med denne fjerntliggende, men under en vis synsvinkel ret så interessant del af det danske rige, at jeg ønsker at knytte nogle grønlandspolitiske kommentarer til åbningsdebatten. Når sandt skal siges, lød åbningstalens afsnit om størstedelen af det danske rige så uforpligtende og havde egentlig så lidt politisk indhold, at den mindede meget om en officiel nytårshilsen til søens folk, men det afskærer mig selvfølgelig ikke fra at koncentrere mig om to for os grønlændere meget vigtige spørgsmål, som statsministeren også berørte ganske flygtigt i sin åbningstale, nemlig fiskerigrænseproblemet hjemme i Grønland og de igangværende forhandlinger omkring spørgsmålet om indførelse af en hjemmestyreordning inden for rigsfællesskabets rammer.

Med hensyn til det første må jeg efterlyse Grønlandsministerens klare præsentation af regeringens konkrete planer for at undgå den katastrofale situation for det grønlandske fiskerierhverv, som efter al sandsynlighed kan blive konsekvensen af en fortsat mangel på konkret politisk handling for at udvide den grønlandske fiskerigrænse til 200 sømil.

Jeg behøver ikke at bruge tingets kostbare tid til at stå her og fortælle grønlandsministeren om de alvorlige problemer, fiskerierhvervet i Grønland er ude for netop i disse tider, det er der andre, der har gjort ved tidligere lejligheder, senest en arbejdsgruppe, som ministeren selv har nedsat, og som har arbejdet under pro-

fessor Nørregaard Rasmussens ledelse. Men én ting står klart, og det er følgerne. Gennemfører regeringen ikke en udvidelse af fiskerigrænserne i Grønland i den allernærmeste fremtid, vil det grønlandske fiskerierhvervs problemer få uoverskuelige dimensioner, som ikke så let vil kunne rettes op igen.

Hvis vort medlemskab af fællesmarkedet fortsat skal virke hindrende for denne vor eksistenskamp, er der grund til at minde regeringen om, at Grønland er blevet medlem af EF imod det grønlandske folks ønske, og at vort største ønske i den forbindelse er at komme ud af dette foretagende, så snart vi ser vores mulighed herfor. Den charmeoffensiv, fællesmarkedsmyndighederne hidtil har præsteret og stadig præsterer i Grønland, har nemlig på intet tidspunkt kunnet ændre vor negative holdning til EF; tværtimod må den snarere antages at være blevet styrket siden folkeafstemningen i 1972, og den vil uden tvivl blive endnu mere styrket, såfremt EF-medlemskabet fortsat skal virke hindrende for en absolut nødvendig fiskerigrænseudvidelse i Grønland.

På den baggrund vil jeg derfor indtrængende anmode regeringen om at gøre en ende på den valne og afventende holdning, skiftende regeringer hidtil har indtaget med hensyn til fiskerigrænseespørgsmålet i Grønland. Netop i denne tid kan enhver unødigt tøven komme til at føre ubodelige skader med sig for det grønlandske fiskerierhverv.

Dernæst skal jeg sige et par ord om den debat, der i øjeblikket foregår her i Danmark og hjemme i Grønland om problematikken omkring hjemmestyreforhandlingerne i almindelighed og om det grønlandske folks helt legitime krav om ejendomsret til den grønlandske undergrund i særdeleshed.

Jeg er af den personlige opfattelse, at den hidtil kendte danske reaktion skyldes en misforstået og yderst mangelfuld opfattelse af det grønlandske folks krav om ejendomsret til den grønlandske undergrund. Jeg skal derfor gøre et forsøg på endnu en gang at belyse nogle aspekter ved denne problematik.

En af den hidtidige udviklings positive konsekvenser i Grønland er, at der i dag eksisterer en stadig stigende politisk bevidsthed især blandt den grønlandske ungdom, og denne stadig stigende politiske bevidsthed blandt folk i Grønland manifesterer sig bl. a. i folkets krav om, at Grønland tilhører det grønlandske folk uanset rigsfællesskab med Danmark eller ej.